

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Μ. ΑΣΩΝΙΤΗΣ

ΚΑΘΑΡΜΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΝΘΟΣ ΚΑΙ ΕΞΑΡΣΗ ΒΙΒΛΙΟ ΤΡΙΤΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Μ. ΑΣΩΝΙΤΗΣ

ΚΑΘΑΡΜΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΝΘΟΣ ΚΑΙ ΕΞΑΡΣΗ ΒΙΒΛΙΟ ΤΡΙΤΟ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία
Πεζογραφία – 528
Αλέξανδρος Μ. Ασωνίτης, *Καθαρμοί*
Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος
Επιμέλεια-Διόρθωση: Δήμητρα Τουλάτου
Σελιδοποίηση: Χριστίνα Κωνσταντινίδου
Copyright © Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Δ.Ε. (Εκδόσεις Πατάκη)
και Αλέξανδρος Ασωνίτης, Αθήνα, 2022
Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη,
Αθήνα, Μάιος 2022
KET Δ470 ΚΕΠ 291/22
ISBN 978-960-16-9285-2

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.400.2665, 210.52.05.600
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,
ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ἤ και ἔπειτα κατηφῆες ἐσσόμεθ' αἰεὶ· λῶβη γὰρ
τάδε γ' ἐστὶ και ἐσσομένοισι πυθέσθαι, εἰ δὴ μὴ
παίδων τε κασιγνήτων τε φονῆας τισόμεθ'. οὐκ
ἂν ἐμοί γε μετὰ φρεσὶν ἠδὺ γένοιτο ζώμεν, ἀλ-
λὰ τάχιστα θανῶν φθιμένοισι μετείην.

[θα εἶμαστε για πάντα ταπεινωμένοι· θα ἦταν ὄνειδος
να τα μάθουν ὅλ' αὐτὰ οἱ μεταγενέστεροι, αν δεν
εκδικηθούμε τους φονιάδες των παιδιῶν και των
αδελφῶν μας· ἐμένα δεν θα μου ἦταν ευχάριστο το
να ζω, ἀλλά το να πεθάνω το ταχύτερο και να πάω
στους πεθαμένους.]

Ὅμηρου Ὀδύσσεια, ὦ 432-436

Ἡράκλειτος ... ἄλογον εἶναι κατὰ φύσιν, ἔφησε,
τὸν ἄνθρωπον

Απολλώνιος Τυανεύς, Επιστολαί, 18

ΟΙ ΣΚΟΤΩΜΕΝΟΙ Ή ΟΙ ΖΩΝΤΑΝΟΙ
ΒΛΕΠΟΥΝ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ;

Α! γενναίες και γενναίοι μου, εσείς που δεν διστάζετε να φαχουλέψετε με γυμνά χέρια το σκοτάδι που ελλοχεύει στην καρδιά της φωτιάς, α! εσείς που μετράτε το ύψος σας με τις σκοτεινές κορυφές τής μέσα φλόγας, ελάτε, ελάτε να πείτε και σε μας πόσο μαύρο φως χωράει στο μαύρο σκότος,

σκότος, σκοτάδι, σκοτώνουν, σκοτώθηκαν, σκοτωμένα, σκοτωμένοι, σκότος,

σκότος, κι εδώ μπροστά μας είν' ένα διαμέρισμα σκοτεινό, θεοσκότεινο που εξάπτει την φαντασία όλων όσοι ανατραφήκαμε με το γάλα του ήλιου και το ξανθό του μέλι, ένα κλειστό θεόκλειστο διαμέρισμα με σφραγισμένα παράθυρα κι αμπαρωμένες πόρτες κι αν στήσουμε αυτί δεν θ' ακούσουμε τίποτε από μέσα, ησυχία, σιωπή, σκότος, μόνο κάτι ήχοι σαν να ξύνει κανείς μια φλεγμονή με το ίδιο του το πύον ακούγονται, κι είναι σήμερα Τετάρτη 5 Αυγούστου 1974 κι είναι μεσημέρι κι εμείς βυθομετρούμε τον απάτητο ποταμό του Ιανουαρίου, Αιγόκερως το ζώδιο, αλλά εδώ στο Ρίο ντε Τζανέιρο είναι χειμώνας κι έχει σύννεφα πολλά που μετά γίνονται λίγα και μετά πάλι πολλά,

ηλιαχτίδα καμμία δεν διαπερνάει τα μολυβένια νέφα, όπως αποκαλούν τα σύννεφα όσοι ανασκαλεύουν άθελά τους την θερμοκρασία των λέξεων, αλλά εδώ έξω η θερμοκρασία είναι είκοσι βαθμοί κι έχει υγρασία που εξαντλεί τ' αποθέματα των ρευματισμών, αλλά το διαμέρισμα με τα σφραγιστά παράθυρα, στον τελευταίο όροφο της εικοσαώροφης πολυ-

κατοικίας στην λεωφόρο Ατλαντικού, γωνία με Δημοκρατίας του Περού, μπροστά στην παραλία της Κοπακαμπάνα, το διαμέρισμα αυτό βουλιάζει στην ασυμπόνετη οκνηρία του σκότους,

όλες του Ρίο ντε Τζανέιρο οι δαντελωτές ακτές, οι χερσόνησοι, τα νησάκια, οι λόφοι, οι οροσειρές, το δάσος, οι ουρανοξύστες, οι γέφυρες, οι φαβέλες, όλες κι όλα είναι γκριζα, φαιά που λέγαμε παλιά, ο ωκεανός φουρτουλιάζει και μαινεται, αλλά πέρα στην μέση της γης, στην Μεσόγειο την καυχησιάρα, οι θάλασσες είναι λάδι κι ο ήλιος ιδρώνει απ' τον καύσωνα των μορίων του ξεροψήνοντας όρμους και αμμούδες, αλλά στης Κύπρου τα χωρά και τα παράλια ζεματάει τις ψυχές των ζωντανών που κλαίνε, α! πόσο κλαίνε, γενναίες μου, για τους δολοφονημένους και τους αγνοούμενους της τουρκικής εισβολής, που μόλις δεκάξι μέρες πριν έχει διαπραχθεί, κλαίνε για τους αιχμάλωτους, τους ανάπηρους, για τα χαμένα περιβόλια και τις συκιές τους, για την προσφυγιά και τον ξεριζωμό στην πατρίδα τους μέσα, που μ' αυτόν ανοιγοκλείνουν τα αντίσκηνα στους καταυλισμούς τους στην ελεύθερη Κύπρο, αλλά, συμφωνεί κανείς δεν συμφωνεί, το κλάμα μπορεί ν' αρματωθεί κιόλας με φολίδες πανοπλίας και να πολεμήσει για το ξεκούρσεμα της ψυχής του,

αλλά, κορούδες μας και γιοι της γης εναλίας Κύπρου, άδικα ξοδεύετε δάκρυα και μοιρολόγια αξημέρωτα, τα βάσανά σας είναι πίσω, που λέν' κι οι παροιμίες σας, πίσω και δεν τέλειωσαν, κορόιδα, ε κορόιδα, ο Τούρτζιος σπέρνει κι άλλο αλάτι της στέπας λίπασμα στα πικρολέμονά σας κι ούτε η μητριά σας ούτ' άλλος κανείς τρεμοπαίζει τα βλέφαρά του, αλλά εσείς σφίξτε γερά τα δικά σας κι ανοίξτε τα μια και καλή να θαυμάξετε τ' αμμοχωστιανά ακρογιάλια του παιδεμού σας,

αλλ' όλ' αυτά είναι γνωστά, γνωστά και ειπωμένα, κι

εμάς άλλο μας ενδιαφέρει, εμάς μας ενδιαφέρει αυτό εδώ το κλειστό διαμέρισμα με το τεράστιο σαλόνι που βλέπει κατά μέτωπο τον Ατλαντικό ν' ανταριάζει δυο μέρες τώρα αναδεύοντας και αναμετρώντας τ' ανθρώπινα χνάρια, αν χωράνε ή περισσεύουν στο αποτύπωμα της πρώτης πατούσας που βγήκε απ' το νερό, κι αιώνες διαβήκαν διαβατάριχοι μέχρι να ξεπροβοδίσει τον ίσκιο της κι ανοίξει τα πανιά της στην στεριά και πάει καλιά της, καλά δεν λέμε, γενναίες μου,

αλλά ό,τι και να λέμε εμείς, οι ένοιχοι του σπιτιού δεν λένε να μας ακούσουν, παραθυρόφυλλα και μπαλκονόπορτες είναι κατάκλειστα κι άνθρωπος δεν βρίσκεται κανείς στον ευρύχωρο εξώστη ν' απολαύσει την χαλασιά, όπως κάνουν τόσοι και τόσοι στους εξώστες των πολυκατοικιών της λεωφόρου Ατλαντικού, κι ανώφελα ο Βοριάς βροντάει θύρες και παράθυρα να ξεσηκώσει τους ενοίκους να βγουν να χαρούν το μεγαλείο της φύσης, δεν ακούνε τίποτε αυτοί, Βορέα και Βοριά μου, αλλ' άκου εσύ τότε τον θρήνο του γραίγου τους, που αυτοί όλοι εκεί μέσα είναι θαμπωμένοι απ' το μεγαλείο του θανάτου και καρφί δεν τους καίγεται για την θαλασσοβοή, και δεν είναι πολλοί, ένας-δυο μόνο είναι, αλλά ποιοι να είναι αυτοί, ποιοι να είναι,

Η «ΚΡΟΝΙΚΑ» ΚΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ

αλλά ποιος μπορεί κιόλας να διεισδύσει στα συκοινωνούντα δοχεία της μοίρας και να βγει στην Κοπακαμπάνα βουτώντας απ' τους βατήρες της πρωτοσέλιδης φωτογραφίας της «Κρόνικα» και των άλλων βραζιλιάνικων εφημερίδων της 23ης Ιουλίου 1974, αυτής που έχετε δει όλοι σας, με τέσσερις απ' τους νεκρούς αμάχους της τουρκικής εισβολής στην Κύπρο, δυο παιδιά κι οι γονείς τους στο μπαλκόνι ενός βομβαρδι-

σμένου ξενοδοχείου στην Κερύνεια, όλοι με το σώμα προς τα μέσα και το κεφάλι στο κενό, αναποδογυρισμένοι απ' την χαρά των βομβών, που πιο ανυστερόβουλη απ' αυτήν δεν υπάρχει στον κόσμο,

αλλά ποιος είπε, και γιατί να τον πιστέψουμε, ότι τα θραύσματα της βόμβας δεν κάνουν ταξίδια υπερωκεάνια, κάνουν και παρακάνουν, αλλιώς ας μας πει κάποιος τι έπαθε στα καλά καθούμενα εκείνος εκεί ο νεαρός που διάβαζε τις κρεμασμένες εφημερίδες έξω απ' το κεντρικό περίπτερο του νησιού Πακουέτα, στον μυχό του Ρίο ντε Τζανέιρο, που τόσα και τόσα δουλεμπορικά, κανένα τους δεν κούρσεψε τις λεπίδες των νερών του, αλλά κανένα ποτάμι δεν ξεχνάει κιόλας τις πληγές των μαιάνδρων του ούτε τους κώνους της ξένης προσχώσεως,

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ

αλλά τι έπαθε αυτός εκεί ο ψηλός ξανθωπός νεαρός που χάζευε αμέριμνος τις εφημερίδες κι είδε την πρωτοσέλιδη φωτογραφία της «Κρόνικα» με την βομβαρδισμένη οικογένεια, κι η ματιά του σχάλωσε κι η καρδιά του γλίστρησε στο χιόνι κι έκανε, το καημένο το παιδί, μια κίνηση να πιαστεί απ' τα χερούλια του αέρα, αλλά ποιος πιάστηκε για να πιαστεί κι αυτός, ο νεαρός χλώμιασε, πισωπάτησε και σωριάστηκε, μισοσωριάστηκε λιπόθυμος, μισολιπόθυμος κι η μικρόσωμη Βραζιλιάνα φίλη του έβγαλε μια φωνή τρόμου βλέποντάς τον να καταρρέει, αλλά γιατί τρώμαξε, αυτόν έφαχναν κι αυτόν βρήκαν τα θραύσματα και βάλθηκαν να συμπιέζουν την ψηλή κορμοστασιά του βυθίζοντάς τον στο αίνιγμα του πέμπτου νεκρού,

αίνιγμα παμπάλαιο άλυτο λυμένο, που πολλοί προσπά-

θησαν να το λύσουν κι όλοι το 'λυσαν και κανείς δεν το κατόρθωσε, αλλά, γενναίες μου, όταν σκοτώνονται οι τέσσερις απ' τους πέντε, ο πέμπτος τι θα κάνει, πού θα γυροφέρει και θα σέρνεται η κάμπια η απέθαντη, κι εκείνος ο ξανθός όμορφος νεαρός ήταν ο πέμπτος νεκρός και να δούμε τι θα σακαφιστεί μέχρι να τον καμαρώσουμε στο πέμπτο φέρετρο, το δικό του, αλλά τι να κάνει κιόλας, θ' αρχίσει κι η αφεντιά του μεροδούλι-μεροφάι το μοιρολόι που πιάνουν όλοι οι πέμπτοι νεκροί, που με τις χορδές κουβάρι και τον λάρυγγα ξεριζωμένο διαλαλούν τηνπραμάτεια τους,

που αυτοί οι τέσσερις νεκροί στο μπαλκόνι της Κερύνειας είναι οι δικοί του προσφιλείς νεκροί, τα δίδυμα αδελφάκια του, η Δήμητρα κι ο Άγις, η μάνα του η Αγνή κι ο πατέρας του Δημήτρης, Ντίμης, Ταλλανδιανός, κι εκείνος, ο πέμπτος νεκρός, τα χρόνια θα περάσουν, θα χαθούν, κι εκείνος θ' αλλάξει όνομα είκοσι μέρες μετά τα υπερωκεάνια θραύσματα κι από Διονύσης Ταλλανδιανός θα λέγεται Κάρλος Λόπεζ Εντίνιο Αλβάρο, εφτά χρόνια αργότερα θα παντρευτεί την Βραζιλιάνα φίλη του με το καραμελλένιο όνομα Κλαούντια Άλβες Ερμίνα Βάμπες, θ' ασχοληθεί με τα ξενοδοχεία του πατέρα της, θ' αποκτήσει με τον καιρό δύο δικά του, κι έχειτε γεια, φωνήεντα εφτά ελληνικά και σύμφωνα μας εύηχα, ο Κάρλος Λόπεζ Εντίνιο Αλβάρο δεν θα ξαναμιλήσει ποτέ στην μητρική του γλώσσα ούτε θα γυρίσει ποτέ του στην Ελλάδα και στην Αλεξάνδρεια, όπου έμενε η οικογένειά του τα τελευταία χρόνια,

ΑΛΛΑ ΣΤΗΝ...

αλλά στην Κύπρο θα γυρίσει, πώς δεν θα γυρίσει, θα πάει στην κατεχόμενη Κερύνεια το 1993 και θ' αγοράσει κιόλας

το «Σάιπρους Σάνσετ Μπέι Χοτέλ», ένα ερειπωμένο απ' την εισβολή ξενοδοχείο, κοντά στο «Μπλου Βέλβετ Χοτέλ», που αυτό ήταν το νεκροταφείο της οικογενείας του κι οι Τούρτζιοι, α! μικρόψυχοι που είμαστε, οι Τούρτζιοι το κάνανε διάσημο σ' όλον τον ντουινιά με την φωτογραφία στο μπαλκόνι των τεσσάρων νεκρών, αλλά ο Βραζιλιάνος επιχειρηματίας Κάρλος Λόπεζ Εντίνιο Αλβάρο, ο δεύτερος ξένος που επένδυε στα κατεχόμενα απ' την εισβολή και μετά, θ' αγοράσει το 1993 και το 1995 θα λειτουργήσει το «Σάιπρους Σάνσετ Μπέι Χοτέλ» κρατώντας την ίδια ονομασία και θα κάνει κιόλας μια γενναία χειρονομία φιλανθρωπίας τον δεύτερο χρόνο της παρουσίας του στο παράνομο, κατά τον ΟΗΕ, κατοχικό ψευδοκράτος που στο εξής θα λέμε Ψ,

θα ζητήσει και θα πάρει στην Βραζιλία, να δώσει για υιοθεσία σε πλούσιες οικογένειες, έντεκα μικρά ορφανά ή άπορα τουρκάκια, ένα κοριτσάκι και δέκα αγοράκια, αυτό θα ζητήσει κι αυτό θα κάνει, αλλά τεντώστε καλά τ' αυτιά σας όσοι δεν φοβόσαστε τον παράτονο παλμό τής μέσα αναπνοής και την ανάμειξή σας στην σπινθηροβόλα φρενίτιδα του κόσμου,

Ο ΕΠΕΝΔΥΤΗΣ ΕΠΕΝΔΥΕΙ

ο Κάρλος Λόπεζ Εντίνιο Αλβάρο δεν έδωσε για υιοθεσία κανένα απ' τα παιδάκια, τα κράτησε όλα για τον εαυτό του, τα μάντρωσε σ' ένα μεγάλο κτήμα του, είκοσι τέσσερα χιλιόμετρα έξω απ' το Ρίο ντε Τζανέιρο, στην θέση Παρίνιο, δεξιά όπως πηγαίνουμε για το Σάο Πάολο, κι εκεί τ' ανάθρεψε με του πουλιού το γάλα και την ψίχα της ελιάς και τ' αγαπούσε τόσο, τόσο πολύ, που τα φώναζε όλα με το ίδιο όνομα, «Μπουλέντ» τα φώναζε, μ' έναν αριθμό μετά για να

τα ξεχωρίζει, Μπουλέντ Ένα, Δύο, Τρία μέχρι τον Δέκα, αλλά το κοριτσάκι το έλεγε Τανσού, και τους είχε ράψει κιόλας τον αριθμό τους στα ρούχα επάνω για να τα ξεχωρίζει και να ξεχωρίζονται κι αυτά μεταξύ τους,

και μπορεί για δεκάξι ολόκληρα χρόνια να μην τα 'βγαλε στιγμή στον κόσμο, δέκα το πολύ εκδρομές τα πήγε όλες κι όλες, αλλά τους έμαθε όλα του κόσμου τα καλά, τους έμαθε, και τι δεν τους έμαθε, ότι τα τούρκικα είναι ελληνικά κι όποιος μιλάει τούρκικα είναι Έλληνας και πρέπει να μάθουν κι εκείνοι ελληνικά, για να μην τους καταλαβαίνουν οι Έλληνες πως είναι Τούρκοι, ότι τα βραζιλιάνικα είναι τούρκικα κι όσοι μιλάνε βραζιλιάνικα είναι Τούρκοι, ότι οι Έλληνες έχουν σκοτώσει την μάνα, τον θείο και τα δίδυμα αδελφάκια τους, τον πρώτο Μπουλέντ και την πρώτη Τανσού, ότι τουρκική σημαία είν' η ελληνική και ελληνική ότι είναι η τουρκική, και λοιπά και λοιπά και λοιπά,

πράγματα και θαύματα τους έμαθε ο Πατέρας και μ' αυτά τους έστυβε νύχτα-μέρα το μυαλό μέχρι να γίνουν δεκαοχτώ χρονών, κι όταν πια έγιναν, αλλά όταν πια έγιναν, τα φόρτωσε στο καινούργιο ιδιωτικό του αεροπλάνο, ολοκόκκινο με δυο μεγάλες άσπρες ρίγες περιμετρικά, και στις 12 Ιουλίου 2011, ημέρα Τρίτη, τα πήγε πίσω στα κατεχόμενα, όπου εκεί,

ΘΑ ΕΚΔΙΚΗΘΟΥΜΕ, ΜΠΟΥΛΕΝΤ!

εκεί, το μεσημέρι της Παρασκευής 15ης Ιουλίου, ο Κάρλος Λόπεζ Εντίνιο Αλβάρο θ' απαγάγει ενενήντα τέσσερα τουρκάκια απ' τα σχολικά τους λεωφορεία, κοντά στην κατεχόμενη Κερύνεια, και σε δυο μέρες μέσα θα τα σκοτώσει όλα, αλλά όχι μόνος του, η Τανσού κι οι Μπουλέντ θα σκοτώσουν,

με τα ίδια τους τα χέρια, τα περισσότερα απ' τα τουρκάκια που νόμιζαν για ελληνάκια και πίστευαν ότι παίρνουν εκδικηση, τα σκότωναν και τραγουδάγαν διασκεδάζοντας τα συνθήματα που τους είχε μάθει τόσα χρόνια ο καλός, καλός Πατέρας

– Ποιοι σκότωσαν την οικογένειά μας, Μπουλέντ μου και Τανσού;

– Οι Έλληνες σκότωσαν την οικογένειά μας, Μπουλέντ μου και Τανσού!

– Θα εκδικηθούμε τους Έλληνες; Θάνατος!

– Θα εκδικηθούμε τους Έλληνες! Θάνατος!

που το απόγευμα της Κυριακής 17ης Ιουλίου 2011 φορώντας ένα ματωμένο κατακόκκινο κουστούμι, φορώντας ένα ματωμένο κατακόκκινο κουστούμι σαν τουρκική σημαία ο Διονύσης Ταλλανδιανός θα παραδοθεί στις ψευτοαρχές του Ψ που θα τον εκτελέσουν δημοσίως στο στάδιο «Ατατούρκ» της κατεχόμενης Λευκωσίας τρεις μέρες μετά, στις 20 Ιουλίου 2011, ανήμερα της 37ης επετείου της καταδικασμένης απ' τον ΟΗΕ εισβολής τους στην Κύπρο, αλλά μέχρι την εκτέλεση μας χωρίζουν τριάντα επτά ολόκληρα χρόνια και τίποτε απ' αυτά δεν έχει γίνει, αλλά θα γίνουν όλα κατά γράμμα όταν είναι να γίνουν, μην έχετε καμμιά αμφιβολία, γενναίοι μου,

ΚΙ ΟΛΑ ΑΥΤΑ

κι όλ' αυτά γιατί ο άνθρωπος, γδέρνουν τον πυρήνα του οι τροχιές των θραυσμάτων και τα τούρκικα θραύσματα ήταν

μικρά στολίδια, μόλις γεννημένα από κάτι χαριτωμένες πεντακοσάλιβρες μπομπονιέρες που ξέφυγαν απ' τα μαγνητικά πεδία της γης και 'γιναν αερόστατα για να διασχίσουν τον Ατλαντικό και να καλοκαρδίσουν τον Διονύση Ταλλανδιανό που χαιρόταν τον έρωτά του με την Κλαούντια, τα πιτσουνάκια μας είχαν φύγει απ' την Κύπρο, όπου γνωρίστηκαν, για να ερωτευτούν απερίσπαστα στην Βραζιλία και διάβαζαν πιασμένα χέρι-χέρι τους τίτλους των εφημερίδων στο κεντρικό περίπτερο του νησιού Πακουέτα όταν,

αλλά τότε είδαν τα χρυσά μάτια, που τα τέσσερα πρωτοσέλιδα πτώματα είχαν στα πεθαμένα μάτια τους χρυσές νεκρές ανταύγειες, γιατί οι Ταλλανδιανοί ήταν χρυσοχόοι πάππου προς πάππον που απ' την Κωστάντζα, όπου είχαν εγκατασταθεί έναν αιώνα πριν απ' την Επανάσταση του '21, μετώκησαν στην Αθήνα μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, αλλά το 1968 ο Δημήτρης Ταλλανδιανός πήρε την οικογένειά του κι έφυγε για την Αλεξάνδρεια, όπου είχαν κι εκεί συγγενείς, άνοιξαν νέο κατάστημα στην παραλιακή λεωφόρο Καρνίς, στην Ασάφρα, κι έξι χρόνια αργότερα, το καλοκαίρι του 1974, στις 24 Ιουνίου, πήγαν όλοι μαζί για διακοπές ενός μηνός στην Κερύνεια, κι εκεί τους ερωτεύτηκαν οι βόμβες κι οι φωτογραφίες, κι ο έρωσ είναι ανίκητος στην μάχη και στις φωτογραφίες, κλικ-κλικ-κλικ!

αυτή είναι σε γενικές γραμμές η ιστορία της οικογένειας Ταλλανδιανού και του πέμπτου νεκρού Διονύση Ταλλανδιανού, του Κάρλος Λόπεζ Εντίνιο Αλβάρο, του φονιά των ενενήντα τεσσάρων παιδιών, που όλα τα φονικά τα 'κανε σ' ένα μαύρο διπλό κοντέινερ, στο δεύτερο υπόγειο του «Σάιπρους Σάνσετ Μπέι Χοτέλ», στην θέση Πέντε Μίλι, δυτικά απ' την υπόδουλη Κερύνεια, εκεί όπου έγινε η τουρκική εισβολή,

ΒΑΡΥΣ ΥΠΙΝΟΣ

και το παιδάκι το προτελευταίο που δολοφόνησε ο Διονύσης Ταλλανδιανός ήταν ο μικρούλης ο Μουχάματ Μπεσάκ, δέκα χρονών αγοράκι, καστανό, σκουρομάτικο, με ασιατικά χαρακτηριστικά, σαν να είχε μόλις κατηφορίσει απ' τα οροπέδια της Μογγολίας όπου θριαμβεύουν οι οπλές των αλόγων και τα γεράκια που ξεψαχνίζουν με το μάτι τους ξένους, αλλά το παιδάκι πήγαινε στην τρίτη δημοτικού του ιδιωτικού σχολείου «Οθωμανική Αυτοκρατορία», του σχολείου της αρχουσας τάξης των κατεχομένων, και ο μπαμπάς του, ο Μεσούτ Μπεσάκ, ήταν απ' την «μπουγιούκ» πρωτεύουσά τους, την Άγκυρα, κι έχτιζε τα αμέτρητα πολυτελή μπανγκαλόους κατά μήκος της βορεινής ακτής της κατεχόμενης Καρπασίας, που μοιάζει σαν να ξεκόλλησε, η ακτή, από κάποιο αιγαιοπελαγίτικο νησί, να περιπλανήθηκε στην Μεσόγειο σαν στεριανή σχεδία, μέχρι που κουράστηκε να κουβαλάει το βάρος της κι απάγκιασε στην βορεινή πλευρά της Κύπρου, κι αυτήν όλη την κατεχόμενη ακτή των Αχαιών χτίζει, μαζί με την βρετανική εταιρεία «Νορθ Σάιπρους Ριάλ Μπίλντιγκ ΛΤΔ», ο Μεσούτ Μπεσάκ, που είχε και δυο μικρότερα κορίτσια, την Φετιμά και την Χούλια, πολύ καλές μαθήτριες και οι δύο,

κι ο πρωτότοκός του ο Μουχάματ ήταν πολύ καλός, μόνο η έκθεση κι η γλώσσα δεν του αρέσανε, αλλά τον ξετρελλαιναν οι διηγήσεις της γιαγιάς Εσρλέμ για την ωραία Μογγολία τους, που μπορεί να γέρναγες κιόλας και να μην έβλεπες ποτέ σου θάλασσα, αλλά ο Μουχάματ, το πρώτο βράδυ της απαγωγής, που οι Μπουλέντ, άπλυτοι και σιχαμεροί, με μακριές ακούρευτες γενειάδες και μαλλιά, με το χνώτο τους να βρωμοκοπάει, αλλά κι η Τανσού δεν πήγαινε πίσω, με μπλε πουκάμισα και μπλε παντελόνια με εξωτερικές τσέπες όλοι τους, αλλά απ' την πρώτη στιγμή οι Μπουλέντ δεν είχαν σταματήσει να βρίζουν, να χτυπάνε, να σκοτώνουν όποιο τουρ-

κάκι πετύχαιναν μπροστά τους, πανικόβλητα τα παιδιά πλά-
νταζαν και ζήταγαν σπαρακτικά βοήθεια από τον αξιωματι-
κό μπαμπά και τον στρατό τους, κι οι Μπουλέντ τ' άκουγαν
κι η ευτυχία έτρεχε ποταμοκαταρράκτης απ' το λερό βρωμό-
στομά τους με τα κίτρινα σαπιόδοντα, όπως ούρλιαζαν,

– Ο μπαμπάς σας είναι Έλληνας δολοφόνος, Έλληνες δο-
λοφόνοι! Κάτιλ Γιουνανλάρ!

– Θα σας σκοτώσουμε όλους, βρωμοέλληνες! Χέπινιζι
κάτλεντετζεϊζ πις Γιουνανλάρ!

– Οι Ελληνίδες είναι πιο δολοφόνοι απ' τους Έλληνες!
Ελληνίδες δολοφόνοι! Κάτιλ Γιούναν καριλάρ!

– Χέπινιζι κεσετζεϊζ πις Γιουνανλάρ!

και τα δόλια παιδάκια καταλάβαιναν τις λέξεις, αλλά δεν
καταλάβαιναν τι έλεγαν και σπάραζαν στο κλάμα, οι νεαροί
άγριοι κύριοι και η κυρία με τα βρώμικα ρούχα είχαν σκο-
τώσει ένα σωρό συμμαθητές τους και τα πτώματά τους ήταν
σκόρπια εδώ γύρω τους και τράβαγαν τρομαγμένα τα μάτια
από πάνω τους, αλλά τα πτώματα τους μαγνήτιζαν και ξα-
νακοίταγαν και ψέλλιζαν και κατάπιναν τις μυξούλες τους
και παρακάλαγαν τους τρελλούς κυρίους να μην τα σκοτώ-
νουν γιατί είναι Τούρκοι κι αυτοί, δεν είναι Έλληνες, και
γιατί τους λένε Έλληνες που είναι οι μεγαλύτεροι εχθροί
τους, αφού μιλάνε τούρκικα,

– Μη μιλάτε ελληνικά, γιαουρήδες! Σκάστε! Σκάστε!
Θάνατος στους Έλληνες! Γιουνανλιλαρά ολούμ!

αλλά τότε ο μικρούλης Μουχάματ Μπεσάκ είδε μακριά,
πολύ μακριά, σχεδόν πλάι του, είδε και ξεχώρισε ένα μαύρο
φως που ήταν κόκκινο και μπορεί κιόλας κυανό κοβαλτίου
αλλά εντελώς σκούρο, και είπε παραξενεμένος με δυνατή

φωνούλα, φόραγε το κόκκινο φανελλάκι του σχολείου του και το καφέ σκούρο παντελονάκι της στολής, τα κορίτσια φόραγαν ροζ ποδιές με άσπρα γιανταδάκια, ο Μουχάματ σήκωσε πρώτα το χέρι σαν να 'θελε να μιλήσει στον δάσκαλο της τάξης τους, τον κύριο Ισχάκ, και είπε με σεβασμό, και το κάτω χειλάκι του έτρεμε κι η φωνή του αναμείχθηκε με το ξεψύχισμα των συμμαθητών του, αλλά είπε ό,τι του είχαν μάθει στο σπίτι και στο σχολείο, είπε,

– Εγώ, κύριοι, δεν είμαστε Γιουνάν, είμαστε κι η μαμά μου κι ο μπαμπάς μου από την Μογγολία, είμαστε απ' τους Σελτζούκους Τούρκους και...

και μετά σταμάτησε γιατί δεν θυμόταν τι του είχαν μάθει παρακάτω στο σχολείο και στο σπίτι, αλλά δεν θυμόταν απ' τον τρόπο του, γιατί είδε στουπιά μίσους ν' αναφλέγονται στα μάτια του Μπουλέντ 2 και του Μπουλέντ 9 που χύμηξαν καταπάνω του βρίζοντάς τον στα τούρκικα, και βλέποντάς τους να πλησιάζουν εξαγριωμένοι ο Μουχάματ σκέφτηκε να πέσει κάτω κάνοντας πως λιποθύμησε, και δεν το πολυσκέφτηκε κι έγερνε προς τα πίσω να ψευτοπέσει, αλλά την στιγμή που έγερνε το σωματάκι του τραντάχθηκε από δυο μπουνιές που του διέλυσαν όλη την πάνω οδοντοστοιχία, μία απ' τον Μπουλέντ 2 και μία από τον Μπουλέντ 9, αλλά η γροθιά του 2 τον χτύπησε ένα δευτερόλεπτο νωρίτερα, ο Μουχάματ σωριάστηκε στο πάτωμα του κοντέινερ κι έμεινε εκεί λιπόθυμος για ώρες κι οι Μπουλέντ τον πέρασαν για πεθαμένο και πέταξαν πάνω του αγοράκια και κοριτσάκια, άλλα σκοτωμένα απ' τους Μπουλέντ κι άλλα αποκεφαλισμένα απ' τον Πατέρα, κι ο Μουχάματ δεν άκουσε το «βββββουουουουουββββουουουβββουουβββουουβββββ!!», που έκανε παιχιδίζοντας έξω απ' το κοντέινερ μια αγέλη πεινασμένα ανθρώποσκυλα, ούτε τα είδε να μπαίνουν και να ορμάνε στους συμμαθητές του, ούτε τους Μπουλέντ είδε να στριμώχνουν τα πτωματάκια των φίλων του στα φωτισμένα διαφημιστικά

φυγεία της μπίρας «Ατατούρκ», της «Τέρκι Κόλα» και των αναφυκτικών «Νορθ Κίμπρις», που οι λεμονάδες «Νορθ Κίμπρις» του άρεσαν πολύ του Μουχάματ και το φυγείο στο σπίτι τους ήταν πάντα γεμάτο,

τίποτε απ' αυτά κι απ' όσα περιγράψαμε στο δεύτερο βιβλίο μας δεν έζησε ο Μουχάματ, ευτυχώς και πάλι ευτυχώς, αλλά τι τον ωφέλησε κιόλας αυτό το «ευτυχώς», αλλά τον ωφέλησε γιατί δεν είδε τον συμμαθητή του τον Μπουλέντ Κεμάλ να παλεύει να βγάλει μόνος του τα ματάκια του, αλλά δεν τα 'βγαλε μόνος του, έβαλε κι ο Πατέρας το χέρι του,

ο Μουχάματ μισάνοιξε τα μάτια, όταν δεν μπορούσε πια ν' αναπνεύσει από τα πτώματα που 'χαν πετάξει ανάκατα πάνω του και δεν μπορούσε να φωνάξει κιόλας, γιατί του 'χαν σπάσει την οδοντοστοιχία και το στόμα του είχε γίνει τούμπανο απ' το πρήξιμο, αλλά μπορούσε να μυρίζει κι όλα γύρω του μύριζαν παγωμένα μάτια, αίμα κι ούρα και κόπρανα, βρωμοκοπούσαν θάνατο όλα μες στο κοντέινερ όπου μόνο ένα ακόμα παιδάκι είχε μείνει ζωντανό, ενενήντα δύο παιδιά ήταν τα πτωματάκια τους πεταμένα εδώ κι εκεί, τα πιο πολλά ακέφαλα και μερικά ακέραια, αλλά ο μικρούλης Μουχάματ Μπεςάκ δεν μπορούσε ν' αναπνεύσει καθόλου κι έβαλε τα κλάματα, κι η Τανσού κι οι Μπουλέντ 4 και 7 αλληλοκοιτάχτηκαν τρομαγμένοι κι έτρεξαν προς την αντίθετη κατεύθυνση, το κλάμα ξανακούστηκε και γύρισαν κι ανακάλυψαν τον Μουχάματ, με χαρωπές μοχθηρές κραυγές τον τράβηξαν απ' τον πεθαμένο σωρό και τον έσυραν στον Πατέρα που με το ματωμένο κατακόκκινο κουστούμι και τον μπαλτά στο χέρι στεκόταν δίπλα απ' τον πάγκο, όπου αποκεφάλιζε τα παιδάκια,

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΜΟΣ

ο Πατέρας έδωσε τον μπαλτά του στον 7 κι έκανε νεύμα να ετοιμάσουν τον Μουχάματ που με γουρλωμένα μάτια κούταζε γύρω-τριγύρω τα διάσπαρτα κεφάλια και τα λειψά πτώματα των συμμαθητών του, οι Μπουλέντ 2 και 9 τον σήκωσαν απ' τις μασχάλες και τον έσπρωξαν στην Τανσού, κι αυτή, έτοιμη να κλάψει που τέλειωναν πια τα ελληνάκια, πίεσε με μίσος το κεφάλι του πάνω στον αιματοβαμμένο πάγκο του χασάπη, ο Μουχάματ τσίניσε σαν κατσικάκι βογγώντας τις λέξεις που δεν μπορούσαν να ξεγλιστρήσουν απ' το πρησμένο στόμα του, η Τανσού του ξαναπίεσε το κεφάλι, ο 7 σήκωσε τον μπαλτά, ο Πατέρας παρακολουθούσε σοβαρός, αλλά ο 7, ο Ραούφ Μπεχτάκτς, τι τον έπιασε, ούτ' αυτός κατάλαβε, γενναίοι μου, αλλά δεν του 'μεναν κιόλας πολλές ώρες ζωής για να καταλάβει, ο 7 σήκωσε τον μπαλτά, χαμογέλασε περήφανος και φάνηκαν τα κοπρόδοντά του, αλλά όπως κατέβαζε τον μπαλτά, τον έπιασε ταραχή μεγάλη, το χέρι του έτρεμε σαν από πάρκινσον κι αδύνατον να κρατήσει τον μπαλτά που του 'πεσε κι αναπήδησε στο ματωμένο πάτωμα, ο Πατέρας τον σήκωσε χωρίς να σχολιάσει τίποτε, τα ανόμοια μάτια του περιεργάζονταν καλοσυνάτα τον Μπουλέντ 7 που 'χε σωριαστεί σαν σακί και αγκάλιαζε τα πόδια του Ταλλανδιανού κλαίγοντας και ζητώντας συγγνώμη, ο Πατέρας με την ανατριχιαστική μεταλλική φωνή του είπε να σηκωθεί και του θύμισε, αλλά ο Πατέρας δεν άλλαξε τόνο και του είπε ενθαρρυντικά,

– Καλό μου παιδί, Μπουλέντ Επτά, δεν ξέρεις ότι οι Τούρκοι δεν φοβόμαστε ποτέ τους Έλληνες;

είπε και την ίδια στιγμή σήκωσε και κατέβασε αστραπιαία τον μπαλτά στο σβερχάκι του Μουχάματ Μπεσάκ που έφυγε από τον κόσμο μ' έναν άναρθρο στεναγμό θλίψης και πόνου, αλλά ο Μουχάματ ήταν το τελευταίο, όχι το προτε-

λευταίο, λάθος κάναμε πριν, αυτός ήταν το τελευταίο παιδάκι που σκότωσε ο Πατέρας

κι ο ίδιος, μια ώρα αργότερα, καθοδήγησε τους Μπουλέντ και την Τανσού που, πεσμένοι στα τέσσερα και μπουσουλώντας σαν ανθρωπόσκυλα, κουβάλησαν με αυτοσχέδια αμαξίδια-νεκροφόρες, μέσω μιας οχυρωματικής στοάς που ένωσε τα υπόγεια του «Σάιπρους Σάνσετ Μπέι Χοτέλ» με τα υπόγεια του «Μπλου Βέλβετ», εκεί κουβάλησαν όλα τα πτώματα και τα κεφάλια των παιδιών κι από κει τα πήρε και τα κρέμασε στα μπαλκόνια του «Μπλου Βέλβετ» ο Κάρλος Λόπεζ Εντίνιο Αλβάρο, που με τα κομμένα κεφαλάκια των παιδιών ύψωσε μια πυραμίδα στο μπαλκόνι του δωματίου 620, όπου είχαν ξεψυχήσει οι δικοί του, κι άλλη μία μικρότερη πυραμίδα έστησε στο μπαλκόνι του δικού του δωματίου, του 519, ο Διονύσης Ταλλανδιανός, του Δημητρίου και της Αγνής, που τριάντα εφτά χρόνια πριν, νεαρός άνδρας είκοσι πέντε μόλις ετών,

ΤΟ ΦΕΡΕΤΡΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΦΕΡΕΤΡΟ

αλλά τώρα που κρυφοκοιτάξαμε τόσα φέρετρα ανασηκώνοντας μια σπιθαμή το καπάκι, πάμε πίσω στο επτασφράγιστο διαμέρισμα της λεωφόρου Ατλαντικού να μάθουμε ποιοι είν' οι ένοικοι και γιατί δεν ανοίγουν τα παράθυρα ν' αναρριχηθούν στις πλάτες του ωκεανού και ν' αγναντέψουν το σύμπαν, ελάτε γενναίες μου, ελάτε να κρυφοκοιτάξουμε απ' τις γρίλλιες αυτό εδώ το πτώμα, αυτό εδώ το σώμα που αγκομαχάει ριγμένο σε μονό κρεβάτι, σ' ένα γωνιακό σκοτεινό δωμάτιο του σκοτεινού διαμερίσματος,

που αυτό το σώμα, αυτό το πτώμα είν' ο Διονύσης Ταλλανδιανός και για χάρη του ησυχία φερέτρου επικρατεί σ'

όλο το οροφοδιαμέρισμα, αλλ' αυτός, μόλις μας ένοιωσε, πετάγεται πάνω, κοιτάζει γύρω τρομαγμένος, ξανακοιτάζει, πού είναι, πού βρίσκεται, σε ποιο ξενοδοχείο, τι ώρα είναι, αλλά ό,τι ώρα και να 'ναι, είν' ώρα αυτός ν' αρχίσει κι εμείς ν' ακούσουμε,

γιατί τώρα ξύπνησε, τώρα θ' αρχίσει, πάντα αρχίζει όταν ξυπνάει απ' τον λήθαργο που δεν κρατάει πολύ, κάνα μισάωρο μόνο, ανοίγει τα μάτια, κοιτάει, δεν αναγνωρίζει τίποτε, μετράει τ' ακονισμένα του δάκρυα κι αρχινάει, ακούστε τον, ακούστε τι επιδέξια κυματίζει τις νότες αλλάζοντας τις οπερέττες σαν πουκάμισα όταν κλαίει κι όταν θρηνεί, κι άλλη δουλειά δεν κάνει όλη μέρα, δώστε κάτι απ' το υστέρημά σας και δείτε τον, γενναίοι μου,

με μια δραχμούλα μόνο απολαύστε το πένθος που 'χει φέρετρα τέσσερα, στεφάνια χίλια τέσσερα, χαρείτε τον θρήνο που σαλεύει, βρίζει, απειλεί και πάλι, πάλι απ' την αρχή, αλλά κι εσείς, Τανσού και Μπουλέντ, που οι γονείς σας έχουν μόλις γεννηθεί και δεν είσαστε ούτε μια ανέξοδη υπόσχεση του μέλλοντος, δείτε και μη λυπηθείτε καθόλου αυτόν που θα λέτε «Πατέρα» σας και μια μέρα θα εκτελέσουν στα μάτια σας μπροστά και σεις θα χοροπηδάτε και θα ξελαρυγγιαζόσαστε,

«Ξα-να-σκο-τώ-στε τον! Ξα-να-σκο-τώ-στε τον! Ξα-να-σκο-τώ-στε τον!»,

πάμε από τώρα, Μπουλέντ και Τανσού, πάμε όλοι μαζί, γενναίες και γενναίοι μου,

«Ξα-να-σκο-τώ-στε τον! Ξα-να-σκο-τώ-στε τον! Ξα-να-σκο-τώ-στε τον!»,

αλλά ο φονιάς των παιδιών, αυτός κι άλλος κανείς είναι ξαπλωμένος σαν κούτσουρο στο στενό κρεβάτι με το ελαφρύ κόκκινο πάπλωμα που σου καίει τα μάτια αν το πολυκοιτάξεις, αλλά μόλις προχθές, Δευτέρα 3 Αυγούστου 1974, ο διπλοορφανός ζήτησε απ' την Κλαούντια να του αλλάξει

το γαλάζιο πάπλωμα, γιατί το γαλάζιο τού θύμιζε τις θάλασσες τις ελληνικές και την σημαία τους, αλλά οι σημαίες τους, της θάλασσας και της στεριάς, είναι πολλές κι η πατρίδα τους μία κι αιμορραγεί εδώ δίπλα του, την ακουμπάει κιόλας με το χέρι, αν συμπτύξει τα ημισφαίρια,

αλλά δεν θα ζητούσε ποτέ ν' αλλάξει το γαλάζιο πάπλωμα, θα το κομμάτιαζε αυτοστιγμεί με τα δόντια του, αν ήξερε ότι το φορεματάκι της Δημητρούλας του ήταν γαλάζιο σαν ουρανού ευχή, όταν βγήκε στο μπαλκόνι του «Μπλου Βέλβητ» σπαράζοντας για βοήθεια, και μ' αυτό στο άγουρο κορμάκι της, αλλά είχε και κίτρινες τιράντες, Ταλλανδιανέ, της το 'χε πάρει η μάνα σου απ' την Μόρφου όταν εσύ λιαζόσουν στο Πακουέτα, αλλά με το γαλάζιο φορεματάκι αυτό την χτύπησαν οι τούρκικες βόμβες και την πλακώσαν τα χαλάσματα και της κόπηκε το αριστερό πόδι ή το αριστερό χέρι ή και τα δύο, ξεχωρίζεις στην φωτογραφία,

ΠΑΠΛΩΜΑΤΑ ΣΑΝ ΠΟΥΚΑΜΙΣΑ

αλλά τι να πρωτοξεχωρίσει κιόλας κουκουλωμένος στο κατκόκκινο πάπλωμα που την επομένη, αλλά το κόκκινο του θυμίζει την τουρκική σημαία και το αίμα των δικών του και την επομένη θα το πετάξει και θα ζητήσει να του φέρουν ένα πράσινο σκούρο, κι η Κλαούντια θα του φέρει ένα πράσινο σκούρο, αλλά δεν θα κάτσει ήσυχος ούτε μισή ώρα και θα ζητήσει πίσω το κόκκινο, για να σκληραγωγηθεί, εύγε,

ο σκληραγωγούμενος είναι μέρες κλεισμένος στο κατασκότεινο δωμάτιο και δεν ανοίγει φως, δεν ανοίγει κουρτίνες και παράθυρα, μόνο την πόρτα ανοίγει μια χαραμάδα, βγάζει το χέρι, την ανοίγει παραπάνω, και τραβάει τον δίσκο με το φαγητό που μια φορά την ημέρα του αφήνει έξω απ' την

πόρτα η Κλαούντια, όποτε δεν την αφήνει να μπει μέσα να τον δει,

αλλά α! Ταλλανδιανέ! Ταλλανδιανέ, έγινες άντρας της παντρειάς και δεν έμαθες ακόμα ότι το πένθος είναι το πανηγύρι της θνητότητας και ποιο πανηγύρι είναι ιδιωτικό, κακομοίρη μου, αλλά ο έγκλειστος δεν μας ακούει, ο έγκλειστος πίνει καφέδες, νερό, χυμούς, κατεβάζει ούισκυ και καπνίζει, καπνίζει πολύ και τρώει λίγο σαν γέρικο σκυλί που λαχταράει τους κοφτήρες της αλεπούς γιατί άλλη άνοιξη για κείνο δεν θ' ανοίξει, ο Διονύσης ανοίγει τα τζάμια κρατώντας κλειστά τα παραθυρόφυλλα να φύγει η κάπνα που αιωρείται σαν απεσταλμένος του Άδη, μιλάει με την Κλαούντια πού και πού, βαριανασαίνει, κλαίει, σωπαίνει, ουρλιάζει, ξεσπάει σ' αναφυλλητά στο φέρετρό του μέσα,

ΜΟΡΦΟΛΟΓΙΑ

που φέρετρο είν' το κρεβάτι και σκέπασμα το πάπλωμα, τ' άσπρα σεντόνια σάβανο και το κορμί του λείψανο, αλλά το κορμί του δεν είναι ξυλιασμένο, ακούτε νεκροφόρες, το κορμί του ζεματάει, καίει, έχει πυρετό, τριάντα οχτώ, τριάντα εννιά, τριάντα εννιάμισι, αλλά ξαφνικά η θερμοκρασία του πέφτει και κρυώνει, τα μέλη του παγώνουν και ζωντανεύουν απότομα πάλι, το κεφάλι του βουίζει, τα μάτια του θολώνουν, δεν καλοβλέπει, εδώ δίπλα έχει τα γυαλιά του, αν φαχουλέψει θα τα βρει, αλλά τι να τα κάνει, τι να δει καλύτερα μες στο σκοτάδι, βλέπει τον θάνατο και χωρίς γυαλιά, ε, Διονύση,

ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΣ ΩΚΕΑΝΟΣ

αλλά έξω απ' το φέρετρο ο ωκεανός, είν' η θωριά του συγκλονιστική, τον νοτίζει ένας αχνός μεγαλοπρέπειας που σαλπίζει με μπουρούδα ποντοπόρου το μέλλον της ανθρωπότητας, αλλά μέχρι τότε οι ρουφήχτρες θα καταπίνουν τις σιαγόνες τους και τα παγόβουνα θ' αυτοεκρήγνυνται για να μην πέσουν πάνω της, όσο αυτή δειλιάζει να διαπλεύσει ανάποδα τον ρου που ξεαφρίζει τον ρου της,

έξω απ' τα σφαλιστά παράθυρα ο ωκεανός σείεται απ' του βυθού τα βάθη, αλλά το χρώμα του δεν είναι σκούρο σαν του κόκκινου κρασιού και σαν το αίμα των αμάχων στην Κύπρο, που ο Τούρκος άφησε μέρες δυο και μέρες τρεις άταφους για να πολιορκεί η μυρωδιά τους τις ελεύθερες περιοχές, αλλά μόνο η μυρωδιά της λήθης αλώνει την μνήμη των χαροκαμένων, αλλά ο ωκεανός, η ράχη του είναι άσπρη κατάσπρη σαν χιλιάδες άσπρες νεογέννητες φάλαινες να στριμώχνονται η μία δίπλα στην άλλη, όπως τα πλοία του βαθυχαιτήεντος Μήδου στης Σαλαμίνας τα στενά, άσπρη κατάσπρη σαν τους αφρούς του επιληπτικού που ψάχνει το κλειδί του λυτρωμού του και σαν την γλώσσα του ψυχοπαθούς που δροσίζει με σάλια την πανωλεθρία του, πείτε στους Μπουλέντ και την Τανσού να σας δείξουν την γλώσσα τους όταν ευκαιρήσουν, εκεί στο άσυλο Κιντσικί όπου νοσηλεύονται χρόνια τώρα, και θα μας θυμηθείτε,

όλα τα σπίτια μπροστά στην Κοπακαμπάνα έχουν τα παραθυρόφυλλα ανοιχτά, τις κουρτίνες τραβηγμένες, πολλοί ένοικοι είναι στους εξώστες με σκούφους κι αδιάβροχα και θαυμάζουν τους γιγάντιους κυματισμούς αμίλητοι, σκύβοντας με σεβασμό το κεφάλι, κι αν κλείσουν τα μάτια θ' αντικρύσουν στον θόλο των βλεφάρων τους την γενναιοψυχία της ύλης που δεν καθυστέρησε καθόλου ν' αποφασίσει τι και πόσο θα μοιράσει σε κάθε της μείγμα, αλλά τα τοσοδούλικα

θαλασσοπούλια που φτερουγίζουν στην βουνοκορφή των κυμάτων, τίποτα άλλο δεν εξανεμίζει την ανθρώπινη οίηση όσο αυτό το τσιριχτό τιτίβισμα που ανταγωνίζεται, τρομάρα του, το αφοσιωμένο στον χαρμόσυνο προορισμό του βουητό του ωκεανού,

ΖΕΣΤΗ, ΗΛΙΟΣ, ΚΑΛΟΡΙΦΕΡ, ΠΑΠΛΩΜΑ

ο Ταλλανδιανός σηκώνεται πού και πού απ' το φέρετρο και πάει καμπουριαστός στο λουτρό, σέρνεται στην μπλε σκούρα μοκέττα με τους κιτρινωπούς ρόμβους, πάει, γυρνάει, ξαναξαπλώνει, κλαίει, απειλεί, κουκουλώνεται, ιδρώνει, ξειδρώνει, αναστενάζει, θρηνεί, ουρλιάζει, βρίζει, βογγάει, καταριέται, εξαντλείται, πιάνει τα μαλλιά του, βγάζει τα γυαλιά του, τα ξαναβάζει, τα ξαναβγάζει, πέφτει σε νάρκη, πετάγεται αλαφιασμένος,

πού είναι, σε ποιο ξενοδοχείο, τα δωμάτια όλων των ξενοδοχείων μοιάζουν, πού είναι, στην Αμμόχωστο, στην Κερύνεια, στην Μόρφου κι έχει τόση ζέστη, πολλή ζέστη, σαράντα βαθμούς, εξήντα, άναψαν και καλοριφέρ καλοκαιριάτικα, τρελλαθήκανε τελείως αυτοί οι Κύπριοι που του ρίξαν και πάπλωμα από πάνω, Ιούλιο μήνα που σκάει ο τζίτζικας,

«τζίτζικας» σκέφτεται κι ένα τζίτζικισμα σαν αεροπορική ριπή ηχεί παρατεταμένα στο κεφάλι του και βουβαίνεται, οι βόμβες, οι δικόι του, βουβαίνεται, οι βόμβες, οι βόμβες ξεκαρδίζονται και του λένε πως δεν είναι σε καμιά απ' τις ελληνικές πατρίδες και στις θάλασσές τους,

πού είναι, πού βρίσκεται, πώς βρέθηκε,

σε συμπόνεσαν τα θραύσματα και σε ξεβράσαμε στην Βραζιλία, του λένε ξεδιάντροπα οι βόμβες και ο θάνατος,

αλλά ο θάνατος κι οι βόμβες έχουν πρόσωπο κι έχουν όνομα κι ο Ταλλανδιανός τα ξέρει και τα δύο, αλλά είν' αλήθεια ή εφιάλτες έβλεπε πάλι, αλλά τι τον έπιασε κι όλο εφιάλτες βλέπει τώρα τελευταία,

στάζει, είναι κάθιδρος, ανασηκώνεται στους αγκώνες, φτιάχνει το φανελλάκι που το πρωί το 'σκισε στην λαιμόκοψη για να παίρνει αέρα, το φανελλάκι γράφει στ' αγγλικά, κάποιος πτωχαλαζόννας έμπορος έχει γράψει καλλιτεχνικά στο κέντρο του «Βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας», κι από κάτω έχει σχεδιάσει πάπυρους να ξεδιπλώνουν την σοφία τους σε ειλητάρια, λαχανιασμένος ο Ταλλανδιανός κοιτάζει γύρω του πασχίζοντας να διακρίνει στο σκοτάδι,

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΚΟΡΟΪΔΕΥΟΥΝ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ

«το πίστεψες, μωρέ Διονυσάκη μου, χαζέ μου, και μας κάνεις και τον έξυπνο!», ακούει πίσω του το κακαριστό γέλιο της Δημητρούλας του, μαζί με πνιχτούς κοροϊδευτικούς καγχασμούς του Άγη, και τα βάζει ανακουφισμένος με τον εαυτό του, πόσο βλάκας είναι που πιστεύει τις παραισθήσεις του, τα διδυμάκια του είναι δω, πίσω απ' τον καθρέφτη, κι έχουν διπλωθεί στα δυο απ' τα γέλια που του την σκάσανε πάλι, ο Διονύσης κάνει να γελάσει κι αυτός, αλλά το γέλιο ξεψυχάει στα χείλη του και σκυθρωπιάζει και βουρκώνει,

τόσο τιποτένιος κατάντησε σε λίγες μέρες μέσα, που λέει φέματα στον εαυτό του, αλλά πού να προλάβει κιόλας να μάθει πως η αυτοεξορία έχει δυο σειρές από ανάποδες δαγκάνες που καταβροχθίζουν το ψαχνό του νόστου, αλλ' ακούει έναν στριγγό θόρυβο τώρα σαν να του έχουν στερεώσει ένα χωνί στον οισοφάγο και να δυσκολεύεται να βγει από κει ο σπαραγμός, αλλά μόλις κατορθώσει να φτάσει στο

κοίλο του χωνιού, εξακοντίζεται κι αντιγυρίζει σαν τυφλή σκέψη στο σκοτεινό δωμάτιο,

που η υπόστασή του έχει κάτι το ευκλείδειο κι αλλάζει συνεχώς διαστάσεις υλοποιώντας κάποιο άγνωστο θεώρημα απ' τα καμένα βιβλία, του Ευκλείδη, κι ο όγκος του δωματίου μια διαστέλλεται και μια συστέλλεται, αλλά ίδιες γεωμετρικές αναδιατάξεις ταλανίζουν και το σώμα του, κι ο δικός του όγκος αυξομειώνεται συνεχώς, φουσκώνει απότομα σαν να τον γεμίζουν με αέρα, ξεφουσκώνει σαν να του τραβάνε την αντλία, αλλά μια αχτίδα φως πέφτει πάνω του και το δωμάτιο ακινητοποιείται, ποιος ανοίγει την πόρτα, ποιος είναι,

ο πατέρας του, ο πατέρας του ο κολυμβητής είναι κι έρχεται κολυμπώντας πεταλούδα απ' την Αλεξάνδρεια κάτι να του πει, αλλά παρεμβάλλεται μια γνώριμη ανάσα και δυο καυτά μάτια τον ζεσταίνουν με την στοργή τους, η μάνα του, η μάνα του, ήρθε η καημένη να τον δει, που 'χει ο γιος της μια στάλα τυρετό,

αλλά γιατί φοράει μαύρα και είναι το δέρμα της γιατί κατάμαυρο κι έχει μια παράξενη αποφορά σαν καμένο μπαρούτι, τα χέρια της είναι σκελετωμένα κι οι παλάμες της έχουν γιατί ανάμεσά τους πέτσα σαν την πατούσα της κότας, αλλά ο πατέρας του είναι κι αυτός πίσσα και δεν είναι απ' τον ήλιο κι είναι κι αυτός ισχνός κάτισχνος, αλλά σαν το πόδι του πελαργού αυτός,

ο Ταλλανδιανός κλείνει τα μάτια και μια ελπίδα σαν κατάφορτη ροδιά ακροβατεί στα βλέφαρά του, τα βλέφαρά του είναι καμωμένα από δροσερά σπυριά ροδιού, αλλά αφού είναι εδώ δίπλα του η μάνα, ο πατέρας και τα διδυμάκια, τότε οι δικοί του, μειδιά λυτρωμένος, ήρθαν να του κάνουν έκπληξη ντυμένοι τις στολές τους για το καρναβάλι, α! θα ντυθεί κι αυτός την στολή του, εύγε!